

BANCSI Árpád István

nem rólam

Im memoriam B.Sz. (1964–2014) et K.T. (1989–2014)

megyek az úton te már rég előttem
 lábad nyomában lépkedek a porban
 25 év ennyi van köztünk a 25 nem prímszám
 a 25-nek 3 osztója van 1 5 25 a 3 prímszám az 5 is
 de ha 187 évet élnék se értenélek
 a 187 nem prímszám a 187 osztói 1 11 17 187 a 11 és 17 prímszám
 életem nem tiéd sorsod nem enyém
 de fáradt megtört elkínzott arcodban
 szelíd mosolyodban magamra ismerek
 távolról távolabbra szöktél
 mondd ki úzótt
 semminek születnél
 magányod kifűzött cipőként sarokba dobva
 Ember vagy csillag voltál kihunytál
 ki most az óriás és ki a törpe
 ki a messijás ki a nincstelen
 ha nem élni hát meghalni jöttél a földre
 életet úgy mint feloldozást csak a halál adhat
 vízjelként lappang sorsunkban a csend
 te tudtad azt amit általad én is tudok
 25 év ennyi van köztünk a 25 nem prímszám
 de másunk nincs
 ebbe kapaszkodunk mind
 prímszámokként élünk-halunk
 oszthatóak csak Eggyel és önmagunkkal vagyunk
 a kötés nem szakad

#temegen

„Hasonlat mit sem ér. Felötlik s eldobom.”

1.

Magányos este
lepedő szívem lépted zaját leste
vártam hogy meglepsz
hogyan szívünk újra Egy lesz
egy dobbanásnyi csendre

De mint a kutya fetrengve
kínban hiába nem találom
s nem jön sem a megváltó álom
sem a végső
hogyan kívánom testedben halálom
álmot látni vágyom
melyben téged látó szemem szótlán kér
csókra hívó ajkam hallgat
Csípőd íve lágyan ring akár a csónak

de a vágy hulláma csap hirtelen a köves partnak

2.

mint ott felejte t szóköz két elütés között hibás...

3.

mint kiömlött kávé vagy pofára ejtett vajjas kenyér
egymásra rétegzett foltok a szavak az asztalon
hiába törlöd jóvá már nem teszed
naponként öl észre sem veszed
mert örök egyedül csak a Nyom

4.

egymás mellett töltött átaludt szeretkezések elveszett
éjjelek
átszeretkezett éjszakák egymásnak fordítunk hátat
a szavak helyett

5.

Én téged jaj csak a sor közt tudlak már szerelemmel
szeretni

6.

dob dobban partra dobál ez a tétova óda
dobban a szívhúrt egyre feszíti a vágy ágyékom
görcsbe szorítja a sóhaj az árbócról leng tépett selyem
ó belekaphat a szél még egyszer vagy csak a Semmi
nézd a valóság így hull szét darabokra velem már
végtelen percnyi magánnyal ér fel a most kár értünk

7.

mondatainkban csak legalább rendként légy ott még
mert rendben már ó nem lesz soha életem érzem
ezt kérem